

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 157 ja nõukogu 9. veebruari 1976. aasta direktiivis 76/207/EMÜ ja direktiivis 2002/73, millega seda direktiivi muudetakse⁽¹⁾, mis on uuesti sõnastatud 5. juuli 2006. aasta direktiiviga 2006/54/EÜ⁽²⁾ meeste ja naiste võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta seoses töö saamise, kutseõppe ja edutamisega ning töötingimustega, tunnustatud võrdse kohtlemise põhimõtet, mis keelab igasuguse soolise diskrimineerimise, rikub niisugune liikmesriigi seadus (konkreetselt üldise sotsiaalkindlustusseaduse artikli 60 lõige 1), mis annab õiguse saada pensionilisa demograafilise panuse eest sotsiaalkindlustusse naistele, kes on bioloogiliste või lapsendatud laste vanemad ja mis tahes skeemi alusel sotsiaalkindlustussüsteemi sissemaksetel põhineva vanadus-, toitjakaotus- või püsiva invaliidsuse pensioni saajad, kuid ei anna seevastu seda õigust samas olukorras meestele?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiv 2002/73/EÜ, millega muudetakse nõukogu direktiivi 76/207/EMÜ meeste ja naiste võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta seoses töö saamise, kutseõppe ja edutamisega ning töötingimustega (EÜT 2002, L 269, lk 15; ELT eriväljaanne 05/04, lk 255).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta direktiiv 2006/54/EÜ meeste ja naiste võrdsete võimaluste ja võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta tööhõive ja elukutse küsimustes (ELT 2006, L 204, lk 23).

13. juulil 2018 esitatud hagi – Sloveenia Vabariik versus Horvaatia Vabariik

(Kohtuasi C-457/18)

(2018/C 399/27)

Kohtumenetluse keel: sloveeni

Pooled

Hageja: Sloveenia Vabariik (esindaja: M. Menard)

Kostja: Horvaatia Vabariik

Hageja nõuded

Hageja palub Euroopa Kohtul tuvastada, et kostja on rikkunud

— ELL artiklit 2 ja artikli 4 lõiget 3;

— Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta artikli 5 lõiget 2, koosmõjus määruse I lisaga, mille kehtestatakse ühise kalanduspoliitika eeskirjade kontrolli, seire ja rakendamise süsteem, millele pandi alus määrusega nr 1224/2009 ja rakendusmäärusega nr 404/2011;

— Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta määruse (EL) 2016/399, mis käsitleb isikute üle piiri liikumist reguleerivaid liidu eeskirju, artikleid 4 ja 17 koosmõjus artikliga 13, ning

— Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. juuli 2014. aasta direktiivi 2014/89/EL, millega kehtestatakse mereruumi planeerimise raamistik, artikli 2 lõiget 4 ja artikli 11 lõiget 1,

ning et Euroopa Kohus

— annaks kostjale korralduse loetletud rikkumised lõpetada ja

— mõistaks kostjalt välja kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Hageja esitab oma hagi põhjenduseks järgmised väited.

Esimene väide:

Horvaatia Vabariik eirab ühepoolselt kohustust, mis on võetud Euroopa Liiduga ühinedes ning mille kohaselt tuleb järgida vahekohtu otsust ja seega selle kohtuotsusega kindlaksmääratud piiri ning muid selle kohtuotsusega pandud kohustusi, rikkudes selliselt õigust, mis on Euroopa Liidu põhialuseks (ELL artikkel 2).

Teine väide:

Kuna Horvaatia Vabariik keeldub ühepoolselt täitmast vahekohtuotsusest tulenevaid kohustusi, takistades ta sellega Sloveenia teostamast täies ulatuses oma suveräänsust teatavate osade üle oma territooriumist aluslepingu tähenduses, siis rikub Horvaatia Vabariik Euroopa Liidu ja Sloveenia Vabariigiga lojaalse koostöö tegemise põhimõtet ELL artikli 4 lõike 3 tähenduses. Horvaatia Vabariigi käitumine ohustab Euroopa Liidu eesmärkide saavutamist, eelkõige rahu tagamisel ja rahvaste vaheliste järjest tugevamate sidemete loomisel, ja Euroopa Liidu nende õigusnormide eesmärkide saavutamist, mis puudutavad liikmesriikide territooriume (ELL artikli 4 lõike 3 esimene lõik). Lisaks muudab Horvaatia Vabariik Sloveenia Vabariigil võimatuks rakendada Euroopa Liidu õigust kogu oma maismaa- ja mereterritooriumil ja tegutseda kooskõlas selle õigusega ning eelkõige liidu teise õigusega, mis puudutab liikmesriikide territooriume (ELL artikli 4 lõike 3 esimene lõik).

Kolmas väide:

Horvaatia Vabariik rikub Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. detsembri 2013. aasta määrust (EL) nr 1380/2013 ühise kalanduspoliitika kohta ja eriti määruse artiklit 5 ja I lisa. Regulaatsioon, mis kehtib Horvaatia ja Sloveenia suhtes alates 30. detsembrist 2017, annab iga riigi 25-le laevale õiguse vabalt siseneda teise riigi territoriaalmerre, nagu on ette nähtud rahvusvahelise õigusega ja tuleneb vahekohtu otsusest. Horvaatia Vabariik ei võimalda Sloveenia Vabariigil sellest regulaatsioonist tulenevaid õigusi kasutada ja rikub sellega määruse artiklit 5, kuna: i) keeldub kohaldamast vastastikkuse juurdepääsu regulaatsiooni; ii) keeldub tunnustamast Sloveenia poolt selleks vastu võetud õigusakti; iii) süstemaatilise sanktsioonide kohaldamisega takistab Sloveenia kalalaevade pääsu vetesse, mis vahekohtu 2017. aasta otsusega tunnistati Sloveenia territoriaalveteks, ning *a fortiori* pääsu Horvaatia territoriaalvetesse, mis kuuluvad vastastikkuse juurdepääsu režiimi kohaldamisalasse.

Neljas väide:

Horvaatia Vabariik rikub nõukogu 20. novembri 2009. aasta määrust (EÜ) nr 1224/2009, millega luuakse ühenduse kontrollisüsteem ühise kalanduspoliitika eeskirjade järgimise tagamiseks, ja komisjoni 8. aprilli 2011. aasta rakendusmäärust. Horvaatia politsei patrull-paadid saadavad ilma Sloveenia Vabariigi loata Horvaatia kalalaevu, kes on Sloveenia vetes kalapüügil, ning takistavad sellega Sloveenia kalandusinspektoritel järelevalvet teostada. Samal ajal kohaldavad Horvaatia organid Sloveenia kalalaevadele ebaseadusliku piiriületamise ja ebaseadusliku kalapüügi eest rahalisi sanktsioone, kui need laevad püüavad kala vetes, mida Horvaatia peab talle kuuluvateks. Peale selle ei edasta Horvaatia Sloveenia andmeid Horvaatia laevade kohta Sloveenia vetes, kuigi kaks eespool nimetatud määrust näevad selle ette. Selliselt ei võimalda Horvaatia Vabariik Sloveenia Vabariigil teostada kontrolli vete üle, mis peaksid olema Sloveenia suveräänsuse ja jurisdiktsiooni all, ega tunnusta Sloveenia kui rannikuriigi ainupädevust oma territoriaalvete suhtes, rikkudes sellega määrust (EÜ) nr 1224/2009 ja määrust (EL) nr 404/2011.

Viies väide:

Horvaatia Vabariik rikkus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta määrust (EL) 2016/399, mis käsitleb isikute üle piiri liikumist reguleerivaid liidu eeskirju (Schengeni piirieskirjad). Horvaatia ei tunnusta vahekohtu otsusega kindlaks määratud piiri kui Sloveeniaga ühist piiri ega tee Sloveeniaga koostööd selle „sisepiiri“ kaitsel, rikkudes sellega määruse artikleid 13 ja 17 ning artiklit 4, mis nõuab piiride kindlaksmääramist kooskõlas rahvusvahelise õigusega.

Kuues väide:

Horvaatia Vabariik rikkus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. juuli 2014. aasta direktiivi 2014/89/EL, millega kehtestatakse mereruumi planeerimise raamistik, mida kohaldatakse liikmesriikide „territoriaalvete“ suhtes, nagu need on määratletud Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni 1982. aasta mereõiguse konventsiooni („UNCLOS“) rakenduskokkuleppe vastavates sätetes (direktiivi artikli 2 lõige 4). Horvaatia Vabariik keeldub täitmast vahekohtu otsust, mis kinnitab sellist piiritletust, ja – vastupidi – hõlmab Sloveenia Vabariigi veed oma merealade planeeringusse ning seega takistab Sloveenial oma geograafilisi kaarte ühtlustada, rikkudes sellega nimetatud direktiivi ja eelkõige selle artikleid 8 ja 11.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Consiglio di Stato (Itaalia) 16. juulil 2018 – AV, BU versus Comune di Bernareggio

(Kohtuasi C-465/18)

(2018/C 399/28)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato

Põhikohtuasja pooled

Apellandid: AV, BU

Vastustaja: Comune di Bernareggio

Eelotsuse küsimus

Kas asutamishuvide, diskrimineerimiskeelu, võrdse kohtlemise, konkurentsi kaitse ja töötajate vaba liikumise põhimõtete, mis on sätestatud ELTL artiklites 45, 49–56 ja 106 ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklites 15 ja 16, ning nendesse kätkevad proportsionaalsuse ja mõistlikkuse kriteeriumidega on vastuolus niisugune riigisisene õigusnorm nagu seaduse nr 362/1991 artikli 12 lõige 2, mille kohaselt on munitsipaalapteegi omandiõiguse üleandmise korral ostueesõigus selle apteegi töötajatel?

Saksamaa Liitvabariigi 18. juulil 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 8. mai 2018. aasta otsuse peale kohtuasjas T-283/15: Esso Raffinage versus Euroopa Kemikaaliamet

(Kohtuasi C-471/18 P)

(2018/C 399/29)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Saksamaa Liitvabariik (esindajad: advokaadid P. Klappich ja C. Schmidt)

Teised menetlusosalised: Esso Raffinage, Euroopa Kemikaaliamet (ECHA), Prantsuse Vabariik, Madalmaade Kuningriik

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 8. mai 2018. aasta otsus kohtuasjas T-283/15;